अस्मानुत्सृते कश्चिन्नापकर्तुं बलाधिकः ॥२१३॥
नयता गण्यतामस्मानन्तरज्ञेन तेन हि ।
न भस्मनि हुतं सर्पिर्नोप्तं वा शस्यमूषरे ॥२१४॥
उपकारं स्मरन्तस्तु कृतज्ञत्ववशंवदाः ।
पदवीमुपकर्तॄणां यान्ति निश्चेतना अपि ॥२१५॥
निर्वाणमनुनिर्वाति तपनं तपनोपलः ।
इन्दुमिन्दुमणिः किं च शुष्यन्तमनुशुष्यति ॥२१६॥
पुण्यां वाराणसीं गत्वा तस्माच्छमसुखोन्मुखः ।
इच्छामि सर्वसंन्यासं कर्तुं द्विजजनोचितं ॥२१७॥
मणिदीपमिवेशं तमन्तरेणान्धकारितां ।
विभेमि द्रष्टुमप्युर्वीं भोगयोगे कथैव का ॥२१८॥
इत्यौचित्यनिधेस्तस्य वाणीमाकर्ण्य विस्मितः ।
धीरः प्रवरसेनोऽपि व्याजहारोचितं वचः ॥२१९॥
सत्यं विश्वंभरा देवी भूपते रत्नसूरियं ।
उत्पत्त्या द्योतते धन्यैः कृतज्ञैर्या भवादृशैः ॥३००॥
अन्तरज्ञतया श्लाघ्यः कोऽन्यस्तस्मान्महीभुजः ।
इत्थं जडे जगत्येकस्त्वां यथावद्विवेद यः ॥३०१॥
चिरं खलु खिलीभूताः कृतज्ञत्वस्य वीथयः ।
धीर त्वयैव नत्वासु संचारो यदि दर्श्यते ॥३०२॥